

Zülal Pilten Bayhan

EYMİR GÖLÜ

Oldum olası efsaneleri sevmişimdir. Masalsı bir tadı olduğu için midir bilemem ancak çocukken de hep bana masallar anlatılsın isterdim. Kimi bulursam hemen yakasına yapışırdım “Hadi bana bir masal anlat” diye tuttururdum.

Şimdi de Eymir gölüyle ilgili bir şeyler yazmak için oturduğumda, karşıma çıkan bir efsaneden başlamaya hiç tereddütsüz karar vermiştim bile.

Eymir ve Mogan göllerinin bir oluşum efsanesi varmış: “Bir zamanlar, bu yörede bir köyde yaşayan Monza ve Ganey adında iki genç, birbirlerine aşık olmuşlar. Ama her iki gencin ailesi de bu sevgiye karşı çıkmış. Bunun üzerine, iki genç evlerinden kaçarak birbirlerinden habersiz, iki ayrı tepeye çıkmışlar. Bu tepelerin üzerinde, tamı tamına 8-10 yıl hiç durmadan ağlamışlar. Gözyaşları, tepelerden inip şimdiki gölün yatağına birikmiş, Mogan ve Eymir göllerini oluşturmuş. Efsane bu ya; Monza ve Ganey’in göz pınırları kurumuş kör olmuşlar. Mogan ismi Monza ve Ganey isimlerinden oluşmuş.”

Bu hüznü aşkın hüznünü, özlemini örtmek için mi bu göl ve çevresindeki coğrafya bu kadar güzel, bu kadar bozulmamış, bu kadar insanı içine alıp da sarmalayan bir güzellik olarak yer alıyor Ankara’nın kıyıcığında?

Eymir Gölü arazisi ODTÜ sınırları içinde yer alıyor. ODTÜ, kuruluşundan bu yana geçen 60 küsur senedir bu araziye ağaçlandırıyor, bakımını yapıyor ve doğal yapısını koruyor. Eymir Ankara’nın güneyinde bir göl ve çevresi 12 km’dir. Hızlı bir tempoyla yürüyerek iki saatte, biraz yayılarak yürümeyi tercih ederseniz de üç saat gibi zaman içerisinde tüm gölün etrafını dolaşabilme şansınız oluyor Eymir’de.

Yağış yoktu ancak serin bir günde bulutların içinden bize göz kırpan bahar güneşinin keyfini çıkartmak ruhuma inanılmaz iyi gelmişti. Zaten ne zaman sabahları güneşe uyansam, ya da kapalı havaların ardından ne zaman güneş çıksa ruhum hep şarkılar söyler, yine aynı şey oldu, içim kıpır kıpır, coşku ve mutluluk dolu.

Nizamiyeden giriş yaptıktan sonra gölü çevreleyen araç yolunda bir kaç kare fotoğraf için durup arabadan indim, fotoğraf çekmekten kendimi alamadım. Doğa öylesine cömert, öylesine güzel fotoğraflar sunuyordu ki izleyenlere; hadi gel de çekme bütün bu güzelliklerin fotoğrafını!

Yol göle sıfır değil, ağaçların içerisinde gölü çevreleyerek gidiyor. Arabadan inerek biraz Deniz’le yürüyüş yaptık, arabayla dolaşmak için değildir ki Eymir!

Eymir Gölü’nün Gölbaşı tarafına yakın girişinden az ileride göl kıyısında, kayıkhanenin yakınında bir restorana doğru yöneldik. Menü; sucuk ekmek, ekmek arası balık gibi pratik yiyeceklerden oluşuyordu. Ama menünün en güzel tarafı, Eymir manzarası idi. Hava, yemeğimizi dışarıda yemek için oldukça elverişli olduğundan, lokantanın verandasına yerleştirilmiş masalardan göle en yakın olanına Deniz’le karşılıklı oturduk. Sipariş ettiğimiz balıklarımızı beklerken, bisiklet kornasına benzer çıkardığı sesle dikkatimizi çekmeyi başaran sakarmeke kuşunun göl üzerinde süzülerek uçtuğunu görmek ne büyük mutluluktu.

“Sakarmekelerden başkaca; alaca balıkçıl, balaban, macar ördeği, elmabaş patka, tepeli patka ve dikkuyruk diye adlandırılan ve doğal ortamda yaşayan zengin kuş türleri de yaşamakta Eymir’de.”

“Aaaa bak! Suyun üstünde uçan macar ördeğini görüyor musun kuzucum?”

Balıklarımız geldiğinde garsonun tabaklara servisi yapmasını izledik ikimiz de. Ardından Deniz:

“Anne, bir gün de burada bisiklet kiralarak gölün çevresini dolaşsak ne kadar güzel olur!”

“Tatlım, ben yürümek istemiyorum diyenler için bisikletle göl çevresini dolaşmak bir alternatif Eymir’de. İster iki kişilik, ister tek kişilik, isteyen çocuklu ailelerin çocuklarını önündeki sepete oturtmaya müsait üç ya da dört tekerlekli bisiklet seçenekleri bulunmakta. Yaparız bir gün...”

Yemeklerimizin ardından ikramlık çaylarımızı da içerken, gölde ODTÜ Kürek Takımı’nın genç elemanlarının küçük yarış tekneleriyle ritmik, birbirine paralel, uyumlu kol hareketleriyle yaptıkları antremanı da heyecanla seyrettik.

“Anneciğim bak! İlerideki iskelede birileri balık tutuyor” diyerek parmağıyla iskeleyi işaret ediyordu bir taraftan da Deniz.

“Aaaa evet, arzu edenler oltalarını yanına alarak balık tutabilirler gölde, biz de evden gelirken bayat ekmek getirip kuşları besleyebiliriz, çok güzel fotoğraflar çekebilirsin mesela, ağaçlar arasında hamak kurup hamak keyfi yapılabilir, bak ileride bir baba ve oğul uzaktan kumandalı bir oyuncak tekneyi gölde yüzdürmeye çalışıyorlar, ancak farkında mısınız? Baba çocuğundan daha çok eğleniyor!”

Hesabı ödeyerek lokantadan ayrıldık ve göl kıyısındaki patika yürüyüş yoluna yönelerek yürüyüşümüze kıyı boyunca devam ettik.

Deniz on üç yaşının verdiği heyecanla, coşkuyla ağaçların arasında hopyaya, zıplaya koşarken aniden durdu.

“Annnneeee bak!” diye bağırmaya başladı, yere doğru eğilmiş vaziyette, bir taraftan da eliyle “Koş, koş hadi çabuk bak burada ne var!” diye bana doğru sesleniyordu.

Adımlarımı hızlandırarak Deniz’in yanına ulaştığımda kalın kabuğunun altında aheste adımlarla ilerlemeye çalışan minik bir kaplumbağa yavrusunu fark ettim. Biraz ileride de iğne dikenleriyle çalıkların arasında bizden kaçan bir kirpiyi ben Deniz’e gösterdim.

“Bak burada da bir kirpi var. Onu fark etmedin mi?”

Eymir her mevsim bir başka güzel! Kışın da gelmiştim Eymir’e, o zaman göl buz tutar. Bahar gelmişti artık, güneş açmış, bahar çiçekleri sarmış dalları, doğa canlanıyor, güneş ona yüzünü gösterip sıcacık ısıttıkça muhteşem doğanın canlanmasını ve görülmeye değer manzaralar seyrediyorsunuz, şimdi bizim yaptığımız gibi. Ankara’nın sıcak yaz günlerinde iklimin kavuran sıcak havasından bunaldığınızda bir nefes alabilmek için koşu koşu geldiğiniz yerdir Eymir. Sonbahar ayrı bir tat ve doku oluşturur ve dökülen hazan yaprakları adeta yeşilden sarıya, sarıdan turuncuya, turuncudan kahveye renk şöleni oluştururcasına bir doğa halısı gibi kaplar toprağın üstünü. Ve siz o dökülen yaprakların üzerinde yürürken, adımlarınızın ilerleyişiyle ayaklarınızdan çıkan o hissettiren yaprak sesini dinlemeye doyamadan saatlerce dolaşırken, ormanda belki farkında bile olmadan kendinize, ruhunuza meditasyon yapmış bile olabilirsiniz Eymir’de. Günün sonunda, ciğerlerinize çektiğiniz bol oksijenli Eymir havası, ruhunuza iyi gelen “yaprak meditasyonu” ile rahatlamış, huzurla akşam evinize dönmenin mutluluğunu yakalamış olursunuz gölden ayrılırken.

“Anne artık dönsek, öykün için yeterince malzeme toplamış olmalısın” diyerek Deniz’in beni uyarmasıyla havanın kararmaya başladığını fark ettim.

Bir ağaç altında kısacık oturup nefeslendikten sonra aracımıza ulaşmak üzere yeniden yürüyüşümüze başladık. Eymir’e bir sonraki, ihtimal ki bir hafta sonraki gezimizi daha erken bir saatte yapmayı ve bisikletle gölün etrafını dolaşmayı kararlaştırdık.

Velhasıl Eymir iyi ki var Ankara’da ve bir saklı cennet adeta.